

Urma pașilor spre Infinit

Blacks

Că nu ți-am mulțumit îndeajuns
e vina mea și-mi recunosc păcatul
și chiar acum o fac, dar tot pe-ascuns,
și-ți spun că te iubesc ca nimeni altul!

Îți mulțumesc că stavilă ai fost
rostogolirii mele spre golire
și ai făcut din suflet adăpost
pentru a mea ființă-n zvârcolire.

M-ai învelit cu stoluri de iubiri
să-mi fie șezământul drept covată,
ca visele desprinse din trăiri
să-mi facă odiseea minunată.

Și ai întins prin noul început
a purității cântec și culoare:
un nesfârșit șiret de Neștiut,
pe care să pășim spre încântare.

În spate m-ai cărat spre Infinit,
dar n-ai simțit în suflet vreo corvoadă
că mă iubeai, cum n-ar fi fost menit,
cum nimeni n-a putut ca să prevadă.

Sub greutatea ce-o aveam în gând,
din tălpi ai picurat Eternitate,
Iar ALBUL peste ROȘUL sângărând,
Eu îl vedeam un semn de unitate

Și nicimăcar nu știu când ai căzut
în ALBUL necuprins de veșnicie,
Dormind frumos, nicicând n-aș fi crezut
că ROȘUL își va lua a sa simbrie.

Iar de atunci, privesc spre Infinit,
Speranța când renaște-n primăvară
Te regăsesc prin ce ai devenit:
Un șnur firav purtând a sa "povară".